

Scooteren van verhaal naar verhaal

Reportage

WijkSafari in Utrecht

Het stadse locatietheater van Zina en Female Economy slaat behoorlijk aan. De wijk in, op bezoek in de huizen met hun bewoners van overal en nergens.

Van onze verslaggever

Hein Janssen

UTRECHT Dialogie achter op de scooter:

'Hoe heet je?'

'Karim. En u?'

'Hein.'

'Hein? Van Heineken?'

'Ja, maar dan zonder eken.'

Karim is een van de negen scooterjongens die in de WijkSafari Utrecht het publiek van de ene locatie naar de andere brengt. De meeste zijn van Marokkaanse afkomst en weten goed de weg op hun scooters en in hun wijken: Ondiep, Zuilen en Overvecht.

De scooterparade is het opwindendste onderdeel van de WijkSafari en vergelijkbaar met een ritje op de kermis. Maar het gaat in deze theatrale tocht door de stad allereerst om de verhalen van de mensen die in die wijken wonen, vaak opeengepakt in grote flats met antenneshotels op het balkon.

De WijkSafari werd vorig jaar voor het eerst gehouden in de Amsterdamse wijk Sloterveer naar een idee van Adelheid Roosen. Locatietheater gepresenteerd door Zina en Female Economy, dat eerder ook al geëngageerde theaterproducties maakte als *De Gesluierde Monologen* en *ISH-Man*.

Idee: het publiek meenemen de wijk in, kijken naar de huizen, straten, plei-

nen en parken waar je anders nooit komt. En in die huizen luisteren naar de verhalen van de bewoners die van overal en nergens komen: Syrië, Marokko, Servië, Hongarije, Turkije, en soms ook uit Nederland zelf. Die bewoners zijn door Zina uitgezocht en werden de adoptieouders van de acteurs, artiesten en medewerkers die aan WijkSafari zijn verbonden. Alle verhalen werden min of meer opgetuigd met theatrale elementen.

Aan de WijkSafari kunnen per keer zo'n tachtig mensen deelnemen die over acht groepen worden verdeeld en hun eigen route door de stad volgen.

Elke groep gaat twee huizen in waar voorstellingen van ongeveer een uur worden gegeven. De grens tussen wat echt is en wat theater, is soms moeilijk traceerbaar.

Onze groep wordt aangevoerd door Agnes, die een al even bizarre levenswandel heeft als haar adoptieouder Katica, een Servische die de oorlog in haar land ontvluchtte, met een zigeuner

trouwde en na allerlei omzwervingen in een flatje in Overvecht is beland. Daar zit ze nu te huilen en trakteert ze het publiek op een lauwwarme groenteschotel.

Later die middag komen we terecht in de tijdelijke woning van Hassan die net is gescheiden en een onrustige indruk maakt. Zijn grapjes zijn geforceerd, slechts in een heftige solodans op het kale laminaat in zijn lege woonkamer kan hij zich ontladen. Hij spreekt niet meer met zijn jongere zusje, zegt hij, want zij is 'ontspoord'. Hoezo ontspoord? Daar wil Hassan niet over praten, en dan blijkt ook dat WijkSafari niet is bedoeld voor discussie of weerwoord. Je kunt alleen maar hopen dat Hassans zusje haar eigen weg zal gaan.

Tussen de huisbezoeken door zit je in een oude stadsbus met een saxofonist, word je bijna geschept door een oude Alfa Romeo met een swingende moslima achter het stuur, zie je in een parkeergarage een filmpje waarop Adelheid Roosen op onnavolgbare wijze het leven in zichzelf toelaat, en geef je een safarigenoot antwoord op intieme vragen als: 'in wiens schoot zou je je hoofd willen leggen?' of 'wanneer voel je jezelf ergens thuis?'

Het concept van dit stadse locatietheater slaat behoorlijk aan. Steden als Almere, Den Haag en Brussel willen graag een eigen versie van de WijkSafari en Roosen gaat binnenkort zelfs naar Mexico-City waar ook interesse is.

Karim blijft voorlopig in Utrecht. De komende tijd toert hij daar door de wijk met steeds een andere opgewonden passagier achter op zijn scooter. Daarna ziet hij wel weer verder.

WijkSafari Utrecht door Zina en Female Economy; in samenwerking met Stadsschouwburg Utrecht, te zien t/m 17 juli. www.ssbu.nl



De scooterjongens die tijdens de WijkSafari het publiek van de ene naar de andere locatie rijden.

Foto Cigdem Yukse



Adelheid Roosen Foto ANP